

O mie de frunze

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Sărută-mi picioarele toamna cu buzele tale cu tot
Și-apoi să-mi promiți că la iarnă, când fructele dorm în compot,

Mi-aduci în odaia micuță amara gutuie ce-acum
În aurul tău învelită mă cheamă-n răscrucea de drum

A unui destin fără seamăn. Iubirea-ntr-o toamnă-am s-o scriu
Cu sângele tău peste frunze, cu sângele tău arămiu.

Iubite, a toamnă miroase, și-a struguri ce fierb în butoi,
Și-a timp de iubire-mplinită pe-o mie de frunze... A noi...

- Mă scutur de aur, iubito, și-n vise cu tine cobor,
În luna cu fructele coapte, când ramuri prea grele mă dor.

Odaia-i pictată în galben, dar tălpile tale sunt verzi
De roua strivită odată în lunca pe unde-mi dezmierzi

Destinul cu mâinile fine. Departe de mine când ești
O mie de frunze albastre te strigă: "hai, vino-n povești

Și lasă-anotimpul să curgă prin noi ca un râu de cristal",
Că tu ești din mine croită... Mai toarnă-mi dorință-n pocal!

Liliana Trif & Ioan Grigoraș